

Noah og Emma landede igen på madrassen i Saxos Celle. Deres tur ind i spillepladen havde endnu engang ført dem et nyt sted hen. De havde været tæt på Fjenneslev, og de havde set Valdemar, Absalon og Absalons bror, Esbern, lege sværdekamp på marken.

Emma var først på benene og ovre ved spillepladen.

"Hvor har vi nu været?" spurgte hun og kiggede på pladen.

Noah var hurtigt henne ved hende.

"Der!" sagde han og pegede på et spillefelt med en tegning af Valdemar og Absalon, som legede med sværd.

"Hmm..." sagde Emma, "det virker som om, vi hele tiden rykker et felt frem. Vi følger fodsporene." Hun tænkte sig om, så fortsatte hun: "Det mærkelige er bare, at det er ligesom om, vi kom ind i det sidste felt ved Sorø Klosterkirke først." Hun kiggede forundret op på Noah. "Vi kom ind på det felt, hvor Absalon var lige ved at dø, og ikke da det hele startede, da Valdemar lige var blevet født."

Noah så også undrende ud. Hvorfor var de startet på slutfeltet?

I det samme kunne de igen høre larm uden for døren, og denne her gang nåede de ikke at gribe ud efter timeglasset. Læreren fra Akademiet stod nu inde i Saxos Celle og kiggede irriteret på dem.

"Er I to ikke gået endnu? Det er da ved at være fem minutter siden, at jeres klasse gik." Han så, at de stod ovre ved spillepladen. Først så han bekymret ud, så sagde han surt: "Sagde jeg ikke tydeligt til dig, at du ikke skulle røre ved det. At du bare skulle lade det være?" Han kiggede vredt på Noah. "Kan I så se at komme ud!" næsten råbte han.

Emma kiggede på Noah. Hvad skulle de gøre? Noah kunne mærke tangen ligge tungt i den ene lomme. Han havde så dårlig samvittighed. Han kunne da ikke bare droppe at komme tilbage med den. Men timeglasset lå ikke i den anden lomme, det lå ovre på madrassen. Noah prøvede at bevæge sig over efter det, men læreren stillede sig i vejen.

"Hørte I ikke, hvad jeg sagde?" sagde han skarpt. "Se så at komme ud!"

Hans øjne lynede.

Lidt efter stod Noah og Emma ude foran døren i porten. Men uden at tænke særlig meget over det havde Noah lagt en plan.

"Kom!" sagde han til Emma og gik hen imod klosterkirken, men ikke i retning af busstoppestedet, hvor klassen skulle med bussen tilbage til Holbæk.

Han drejede rundt, da de var kommet lidt ind på pladsen.

"Vi bliver lige her," sagde han til Emma og fortsatte, "om lidt går vi tilbage. Han låste vist ikke døren."

Noah smilede udspekuleret til Emma. Han havde dog ikke regnet med hendes reaktion. Hun kiggede ned på asfalten og sparkede til en sten, så sagde hun:

"Måske skal vi bare finde klassen." Hun kiggede op på Noah og fortsatte. "Vi ved jo ikke, om

det kan blive farligt i det der spil." Hun trak vejret dybt og sagde så: "Hvad nu hvis vi får lavet flere fejl, som for eksempel det her med, at du har taget tangen?!"

Hun kiggede lidt bebrejdede på Noah. Noah kunne mærke, at han blev irriteret. Han ville jo vise den til Emma, som altid gerne ville vide alt om alting. Men han fik hurtigt et stik af skyldfølelse, for han havde jo egentlig mest taget den for at vise den til sin far. Han havde slet ikke kunnet forestille sig, at det kunne ende med at gå ud over en anden dreng.

"Det kan godt være, at du ikke vil med tilbage i tiden. Men det vil jeg! Jeg skal tilbage og redde drengen. Måske er jeg ikke så god til at lytte til en masse snak om gamle dage, men jeg er ikke sådan en, der bare giver op, og som lader en dreng få hugget næsen af," sagde Noah vredt og begyndte at gå hen imod døren i porten.

Emma tænkte sig ikke længe om, så gik hun efter.

"Okay, okay," sagde hun.

Det havde gjort indtryk, det Noah sagde. Hun var da heller ikke sådan en, der bare gav op, og så var der også en anden ting, der nagede hende. Måske var det også lidt hendes skyld, at Noah ikke havde fået lagt tangen tilbage. Hun havde jo ikke lyttet til ham, da han ville vise hende tangen. Måske havde hun også lidt af skylden for, at drengen ville få skåret næsen af. Hun gøs ved tanken og besluttede sig hurtigt for, at hun ville følge med Noah ind i spillet igen. Det gik i det samme op for hende, at hvis de kom igennem alle spillefelterne, ville de jo igen ende i det sidste felt med Saxo. Måske kunne de godt komme tilbage og redde drengen. Hun blev så begejstret ved tanken, at hun højt sagde:

"Noah!"

Men de stod nu ved døren i porten, og Noah tyssede på hende.

Han stod helt stille og lyttede ved døren. Da han ikke kunne høre noget, åbnede han den forsigtigt og kiggede ind. Der var ikke nogen. Helt musestille listede de begge to ind ad døren, gik igennem den lille gang og ind i Saxos Celle. De blev ikke opdaget. Noah skyndte sig hen til timeglasset, som heldigvis stadig lå på madrassen. Så stillede de sig begge over ved spillepladen. Emma hviskede meget stille:

"Jeg tror godt, vi kan komme tilbage med tangen, hvis vi gennemfører hele spillet."

Hun pegede rundt på alle spillefelterne. "Men så skal vi igennem alle de her felter."

Hun gøs lidt ved tanken. På flere af felterne var der mænd med sværd og blod.

Noah kunne også godt se det. Måske blev alle rejserne tilbage i tiden ikke helt så nemme, som dem de allerede havde været på, og nu skulle de også passe på ikke at blive opdaget af læreren fra Akademiet, når de kom tilbage til nutiden. Noah tog tangen op af lommen, så hviskede han: "Vi gør det!"

Han rakte timeglasset frem til Emma. Hun nikkede, og sammen vendte de det rundt.

Sandet begyndte igen at løbe.

